

בית שמאי פרק שלשה עשר יבמות קי

עין משפט
נר מצוה

בה א"מ"י פ"א מהלכות
גירושין הל' ו' סוג
עין כ' ע"ש א"ש פ'
קנה סעיף כ"א :
כ"ב ב"מ"י פ"ו מהל'
אבות הלכה כג' סוג
עין מח' ע"ש פ"ט
סמן לח' סעיף כ' :
כ"ג ב"מ"י פ"ה מהלכות
יבום הל' כג' סוג
עין כ' ע"ש פ"ט
ס"ה קט"ז סעיף כ' :
כ"ד ב"מ"י פ"ה הל' כ"ד
כ"ה ב"מ"י פ"ה הל' כ"ה
ע"ש פ"ט סעיף כ' :
ל' ב"מ"י פ"ט ע"ש
פ"ט סעיף כ' :
ל"א ב"מ"י פ"ט הלכה כג'
ע"ש פ"ט סעיף כ' :

[ל' לרנ"ה]

[ע"ל ק:]

תוס' חר' מקמאי
פ"ס קמא דשמועת'
דירשת לאו בת חליצה
היא אפי' דמקרא דקדוש' אינם
אלא מדרבנ' . הא דתנן
קמא ודרשת אין ביאת
אחת מן פוסרת צרתה
ל"ש נפלה לו מאחיו
פקח ו"ש נפלה לו
מאחיו חרש :

קסבר שמואל כל הצעל על דעת קידושין הראשונים הוא צועל .
וא"ל לשמואל דלית ליה דקדושין גדלי בהדה מ"ט דר"ג
ולעיל בריש פ"ב (דף י"ה) משמע דשמואל אית ליה מילתא דר"ג דפריך
אמילתיה ואי אין זיקה חיבטל דהא אמר ר"ג כו' וי"ל דלשמואל צ"ל

דמייירי (ב) כדמפרש בהדיא צועל
לשם קידושין ועוד לר"י דהתם כיון
דיבמתו ואשתו שתייה לפניו אפילו
בסתמא צועל לשם קידושין כדי לרמות
יבמתו ממנו דבאשתו ינחל ליה
מיבמתו ומיהו קשה דתיקשה לשמואל
מדרבנן דרבי אליעזר כשהחזירה
כשהיא קטנה וגדלה אלל דמסתמא
צועל לשם קידושין ליתכא למימר
דא"י כשפירש צועל לשם קידושין
דא"כ היכי פריך מיהו צועל בזהמדין
(כתובות דף ע"ג וס') "לרב אלל ע"כ"
כשצועל סתם ולא מני' לחוקמי
כשפירש דא"כ היכי החזירה כשהיא
גדולה ור"י דשמואל סבירא ליה "כר"ס
בן יהודה (משום ר' ישמעאל) דאמר
בהמדין (ג') שם) חס צעלו לא
קטו אי נמי כר' ישמעאל דאמ' שמואל*
משום רבי ישמעאל והא לא נתפשה
כו' : **והא** אפליגו בה דא"י וימנא .
חזמה לר"י והא תרוייכו לרבי דאי
אממר הדיא דאמר רב לריכה הימנו
גט ה"ל לריכה מספק דלא ידעינן
אי צעל לשם קידושין חס לא קמ"ל
דאין לריכה גט משני דודאי ראשון
צעל לשם קידושין ואי אממר הדיא
דקאמר שמואל לריכה גט משני ה"ל
היינו מספק ומראשון נמי לריכה גט
מדאורייתא דשמואל לשם קידושין צעל
ואר"י דהכי פריך והא אפליגו בה
דא"י וימנא ורמאי פליגי בשני מקומות
דבחד מהקד הוה מני' לראשונה' ולימנא
הכי קדשה על תנאי ובעל רב אמר
לריכה גט מראשון ולא משני ושמואל
אמר אין לריכה גט מראשון אלא משני
אי נמי לימנא בחדק קטנה שהגדילה
ועמדה ושאלת רב אמר אינה לריכה
גט משני אלא מראשון ושמואל אמר
לריכה גט משני ולא מראשון מה"ס
אלל מדרבנן לריכה :

בהדיא קאמר רב משום דאיכא
תנאי אחולי אחליה
לתנאי . פי' משום דאין אדם עושה
בעילתו בעילת זנות אית לן למימר
דאחליה לתנאי והיה בדעתו שיחולו
קידוש' כסף מדלל הזכיר התנאי אלל
בהא דליכא בעילת זנות שהרי יש
שם קדושין דרבנן ועוד דליכא קדושין
הראשונים דנימא שיחולו אימא
מודי ליה לשמואל ובקונטרס הגיה
הכא לריכותא דכתובות ואין לחוקק
גירסא זו דהא למ"ד בזהמדין (כתובות
דף ע"ד) קידשה ע"ל ובעל ד"ה לריכה
הימנו גט ואפ"ה פליגי (שם דף
ע"ג וס') *בקטנה שלא מיאנה והגדילה
ועמדה ושאלת א"כ פשיטא ליה טפי

[י"ל והכא בקטנה]

[ועי' תוספות כתובות ע"ג
ד"ה כהניא]

מאי לאו דלא צעל - ראשון משגדלה וקאמר רב אינה לריכה גט משני
דחלו קידושין הראשונים כשגדלה : **כשצעל** - לפיכך אינה לריכה גט
משני דבעילה צעל הראשון משגדלה סתמא לשם קדושין נכתבין
דיודע היה שאין קידוש' קטנה כלום : **על תנאי** - שאין עליה נדרים או

מאי לאו *דלא בעל לא דבעל אי דבעל
מאי טעמא דשמואל קסבר כל הבועל על
דעת קדושין הראשונים הוא בועל והא
פליגי בה חדא וימנא דאיתמר *קרשה על
תנאי וכנסה סתם רב אמר צריכה הימנו גט
ושמואל אמר אינה צריכה הימנו גט רב
אמר *צריכה הימנו גט כיון דנסבה אחולי
אחליה לתנאייה ושמואל אמר אינה צריכה
הימנו גט כל הבועל על דעת קדושין
הראשונים הוא בועל צריכא (ב) דאי איתמר
דהדיא בהדיא קאמר רב משום דאיכא תנאי
וכיון דבעל אחליה לתנאייה אבל בהא
אימא מודה ליה לשמואל ואי איתמר בהא
בהך קאמר שמואל אבל בהך אימא מודה
ליה לרב צריכא ומי אמר רב כי בעל אין
אי לא בעל לא והא הדיא עובדא הוה
בגרש ואיקרישה כשהיא קטנה וגדלה
ואותביה אבי כורסייא ואתא אורינא וחמשה
מיניה ורב ברונא ורב חננאל תלמידי דרב
הוו דתם ולא הצריכה גיטא מבתרא אמר
רב פפא בגרש מינסב נסיבי והדר מותבי
אבי כורסייא רב אשי אמר הוא עשה *שלא
כהוגן לפיכך עשו בו שלא כהוגן ואפקעינהו
רבנן לקידוש' מיניה אמר ליה רבינא לרב
אשי *תינח דקדיש בכספא קריש בביאה
מאי שויה רבנן לבעילתו בעילת זנות אמר
רב יהודה אמר שמואל *הלכה כרבי אליעזר
וכן אמר רבי אלעזר הלכה כרבי אליעזר :
בתנאי *מי שהיה נשוי לשתי יתומות
קמנות ומת ביאתה או חליצתה של אחת
מהם פוסרת צרתה וכן שתי חרשות קמנה
וחרשת *אין ביאת אחת מהן פוסרת צרתה
*פקחת וחרשת ביאת הפקחת פוסרת
החרשת ואין ביאת החרשת פוסרת את
הפקחת *גדולה וקמנה ביאת הגדולה פוסרת
הקמנה ואין ביאת הקמנה פוסרת הגדולה :
גב' ודרשת בת חליצה היא והתנן *חרש
שנחלץ ודרשת שחלצה וחולצת מן הקמן
חליצתה פסולה אמר רב גידל אמר רב
*אביאיה *רבא אמר אפילו תימא אחליצה
כאן בחרשת מעיקרא כאן בפקחת ואח"כ
נתחרשה חרשת מעיקרא כי היכי דעל הכי
חולץ

נפק פקחת ואחר כך נתחרשה לא דמעכבא בה קרייה איתיביה אביי ודרשת
מעיקרא בת חליצה היא והתנן *שני אחין אחד פקח ואחד חרש נשואין לשתי
נבריות אחת פקחת ואחת חרשת מת חרש בעל חרשת מה יעשה פקח בעל
פקחת כונס ואם רצה להוציא יוציא מת פקח בעל פקחת מה יעשה חרש בעל
חרשת כונס ואינו מוציא לעולם מאי לאו בחרשת מעיקרא וקתני כונס אין

במקדש ע"ל דלריכה גט מבקטנה שלא מיאנה דכוותיה מיתקמא הך לריכותא דהכא ולריכותא דכתובות (ג') שם) אפליג דא"י :
לפיכך עשו לו שלא כהוגן ואפקעינהו לקידוש' מיניה . מספקא לר"י אי טעמא דאפקעינהו משום דכל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש
או משום דיש כח ביד חכמים לעקור דבר מן התורה מדלל הזכיר כאן כמו שהזכיר בכל מקום כל דמקדש אדעתא דרבנן
מקדש : **וחרשת** בת חליצה היא והתנן כו' . וא"ל תיקשי מני מקטנה דתנן במתניתין דחליצה אחת מהן פוסרת לרעה ואילו בפרק מנחות
חליצה (לעיל דף ק"ד) תנן קטנה שהחלה תחלוץ משתגדיל ואם לא חללה חליצתה פסולה ומיהו בקונט' פי' דחליצתה לכשתגדיל פוסרת לרעה ועוד
דאיכא לחוקמא מתני' דהכא כר' יוסי דאמר חשה בין גדולה בין קטנה ולפי הירושל' דגרסי' לעיל ואם לא חללה חליצתה כשרה אחי שפיר טפי :
מאי

כתובת ע"ג:

הגהות הב"ח
(ה) גט' לריכה (דאי)
איתמר וכו' לריכה) חל"מ
וכי' גירסת רש"י דאי
איתמר כהא כהא קאמר
רב משום דליכא תנאי
אלל כהא דאיכא תנאי
אימא מודה לשמואל ואי
איתמר כהניא כהניא
קאמר שמואל אלל כהא
אימא מודה ליה לרב
צריכא : (ב) תוס' ד"ה
קסבר וכו' דמיידי ר"ג
כדמפרש :

שם פו'

שם ג' גיטין ל"ג
ע"י כ"ב מת' לעיל ל'

דה מ' [לחמן קיח:]

לעיל קד'

[י"ל רבה דמסוק לכסוף
חיובתא דרנכא]

לחמן קיב'

